

ENCORE 01/15

**Nederlands
Philharmonisch
Orkest**
**Nederlands
Kamerorkest**

**IN GESPREK
MET MARC
ALBRECHT** P. 2

HET MOMENT EN
DE MUZIEK VAN:
MATYAS VEER,
TROMBONE P. 5

IN DE
SCHIJNWERPERS:
RICHARD WOLFE,
ALTVIOOL P. 6

ANNE EN ZEF:
EEN MEESLEPENDE
JEUGDOPERA P. 7

Yakult

MARC ALBRECHT:
'Het orkest wijst
me hoe ik het
kan dirigeren'

'DE MUZIEK
NEEMT JE
MEE, ALSOF
JE VLIEGT'

MARC ALBRECHT

ZEEPBELLEN

HOOGHOUDEN

Tekst: Marije Bosnak

Praten over dirigeren. Bijna net zo moeilijk als praten over muziek. Maar met behulp van zijn veelzeggende gebaren en beweeglijke handen geeft Marc Albrecht me in de loop van ons gesprek steeds meer inzicht in de achtergronden van zijn vak.

Non-verbale communicatie is een belangrijke schakel tussen de dirigent en het orkest. Marc Albrecht heeft krachtige opvattingen. Hoe brengt hij die over op het orkest? Wat zijn letterlijk de 'beweeg-redenen' van onze chef-dirigent? Welke talenten en vaardigheden liggen hieraan ten grondslag?

Op welk moment realiseerde je je dat dirigeren een van je talenten is?

'Mijn vader was dirigent en als klein jongetje ging ik met hem mee naar opera's en concerten. Na verloop van tijd las ik de partituur mee vanuit de orkestbak maar tot mijn 16e vond ik dirigeren niet iets bijzonders. Tegen het einde van mijn schooltijd speelde ik trombone in een jeugdorkest, Beethovens *Symfonie nr. 5*. Trombonisten hebben hier weinig te spelen en zitten tijdens de repetities vaak een beetje niks te doen. Ik las dan de orkestpartituur en kende die na een tijdje uit mijn hoofd. Op een gegeven moment nodigde de dirigent me uit op de bok: "Vandaag geef ik je een half uur, kijk maar hoever je komt". Hij gooide me in het diepe. Natuurlijk werden er grappen gemaakt: "Kan iemand uitleggen waarom we gedirigeerd worden door een trombonist?" Maar de studenten volgden me, ze speelden echt anders dan gewoonlijk, zonder dat ik iets uitlegde. Toen realiseerde ik me dat ik me, muzikaal gezien, kon uitdrukken in het dirigeren, en dat voelde goed.'

Een partituur bestuderen en dan een voorstelling van de muziek hebben, is dat ook een talent?

'Jawel, maar je kunt het ook oefenen. Toen ik 12 was kreeg ik van mijn vader mijn eerste operapartituur. Van mijn lievelingsopera, *La Traviata*, die ik toen zeker al twintig keer gehoord had en regelmatig op de piano speelde. Ik had een voorstelling van de klank en kende alle details. Ik wist er dus alles van – dat dacht ik tenminste! Toen begon ik de partituur te lezen en zag ik hoe de muziek echt in elkaar zat. Wat hoor ik eigenlijk en wat hoor ik bijvoorbeeld niet wat ik wel zie staan? Nu lees ik vaak eerst de partituur, maar ook omgekeerd is nog steeds een mooie manier om muziek te leren kennen.'

Een voorstelling hebben van ritme, melodie en dynamiek, dat begrijp ik, maar hoe krijg je een idee van de klank van een orkest?

'Muziek maken vraagt om anticiperen. Voor elke instrumentalist geldt: je kunt pas spelen als je een precieze voorstelling hebt van de klank. Terwijl je de muziek nog leest, anticipeer je al op je klankideaal; als je vervolgens speelt, pas je je spel aan op basis van wat je hoort; je corrigeert de klank. Dat geldt ook voor mij als dirigent, alleen op een andere schaal. Tachtig musici, een koor en solisten, dat vergt een bijzondere voorbereiding. Als het ware innerlijk luisteren, om mij alvast een weg door de jungle te banen. Mijn innerlijke oor leidt later mijn handen om de musici uit te nodigen te spelen zoals ik het me heb voorgesteld. De algemene structuur, de harmonische ontwikkeling, de klankkleur van de instrumenten, de tempowisselingen moet ik van tevoren gehoord en overdacht hebben. Die voorbereiding vind ik geweldig. Ik heb niets nodig, alleen de partituur en stilte.'

Hoe laat je een bepaalde orkestklank ontstaan?

'Hoe langer ik dit beroep uitoefen, hoe meer ik ervan overtuigd ben dat *taktieren*, de maat slaan, niet het wezenlijke is van dirigeren. Natuurlijk moet een dirigent in staat zijn duidelijk te slaan, maar vaak staat een te precieze slag een mooie frasering en een ademende orkestklank in de weg. Eigenlijk heeft het alles te maken met aanzet. Door minder strak te dirigeren, hoor je minder 'attack', de aanzet van de noten. Als mijn bewegingen vloeiend zijn geef ik de musici tijd om hun klank voor te bereiden; om zonder hoorbaar accent in te zetten. Ze kunnen dan met mij anticiperen op

de muziek, ze stromen dan binnen met hun geluid. Zo kan ik bijvoorbeeld bij Brahms en Bruckner de klank laten ontstaan in plaats van hem op een specifiek moment af te dwingen. Dit geeft veel sfeer en een mildere klank. De uitvoering krijgt een meer horizontaal, hartstochtelijk karakter.'

Dat lijkt me gevaarlijk voor het samenspel...

'Klopt, het geeft het orkest een grotere verantwoordelijkheid voor technische aspecten, timing en het samenspel, want ik organiseer niet alles. Ik neem risico's en als ze te groot zijn zeg ik: "Sorry, dat probeer ik anders". Het is een fragiel evenwicht, maar ik zou mij muzikaal gezien niet volledig kunnen uitdrukken als ik altijd precies zou moeten zijn. We zijn zo steeds samen op zoek naar het *blinde Verstehen*, wederzijds vertrouwen. Misschien is het te vergelijken met bellen blazen. We houden gezamenlijk een zeepbel in de lucht, heel fragiel, heel breekbaar. Een wonder dat makkelijk verstoord kan worden. Als je erop kunt vertrouwen dat iedereen zich daarvan bewust is, dat is geweldig.'

Hoe ga je om met de spanning tussen de visie van individuele orkestleden, bijvoorbeeld soloblazers, en jouw muzikale idealen?

'Dat is een van de moeilijkste aspecten van het dirigeren. Ik wil ruimte bieden aan de identiteit van alle individuele orkestleden om uiteindelijk iedereen te laten bloeien, schitteren, maar ik wil hen tegelijk ook overtuigen van mijn muzikale ideeën. Met solo's ben ik flexibel: ik wil graag verrast worden door mijn solisten. Daarvoor moet ik hen vrijheid en ruimte geven, zodat zij in individuele bijdragen kunnen uitblinken. Maar we willen ook een harmonieuze eenheid zijn van honderd mensen. Elk detail is tenslotte deel van het grote verhaal dat je wilt vertellen.'

**'We houden
gezamenlijk een
zeepbel in de lucht,
heel fragiel,
heel breekbaar'**

Het is dus ook belangrijk om los te kunnen laten?

'Zeker, loslaten lijkt voor een dirigent een contradictie, maar teveel willen laten zien op één moment kan ondermijnend zijn: zelfs met één beweging kun je het beoogde teniet doen. Toen ik mijn eerste *Le nozze di Figaro* van Mozart dirigeerde, stond ik voor het orkest alsof het *Tristan* van Wagner moest spelen. Ik weet zeker dat ik enorm overdreef! Het blijft een leerschool. Je ziet bij veel dirigenten dat hun stijl sterk verandert naarmate ze ouder worden. Het heeft ook te maken met zelfbewustzijn: laten gaan, erop vertrouwen dat kleine gebaren begrepen worden.'

Ben je dan niet bang de controle te verliezen?

'Nee... het fascinerende is dat loslaten vaak beantwoord wordt met meer focus. Mijn band met de muziek, met de musici wordt dan juist sterker. En om mijn innerlijke klankvoorstelling te realiseren moet ik vooral luisteren naar het orkest in plaats van controle houden en mijn visie opleggen. Vroeger deed ik dat vaak andersom. Nu ervaar ik dat het orkest me wijst hoe ik het kan dirigeren. Net als de piano me vertelt hoe ik hem moet benaderen om mijn ideale klank terug te horen.'

Hoe houd je de juiste focus? Ben je bijvoorbeeld in een lange opera niet soms ineens de draad kwijt?

'Ook dat kun je aanleren. In mijn eerste jaren, met mijn eerste *Tristan*, dacht ik ook: hoe ga ik dat 5 uur volhouden? Maar het is niet zo dat jij alléén het stuk draagt en het orkest moet meenemen, integendeel: de muziek neemt jou mee, alsof je vliegt. Als alles er is, als we allemaal luisteren en weten waar we naartoe gaan – dan blijf je er bij en dwaal je niet af.'

Wat blijft je na afloop van het concert bij?

'Alles. Alle details. De mooiste momenten en de kleine oneffenheden. Na elke opera, elk concert heb ik een exacte kopie in mijn hoofd, wonderlijk eigenlijk... Als ik dan de partituur lees ter voorbereiding van de volgende uitvoering weet ik nog glashelder wat er waar gebeurde. Ik kan dan bijvoor-

beeld tegen een zanger zeggen: "Kijk, precies hier moeten we echt contact houden en samen ademen". Zo kunnen we elke uitvoering naar een volgend niveau tillen, het mag nooit twee keer hetzelfde zijn.'

En wat moet er gebeuren tijdens een concert zodat je blij bent met het resultaat?

'Dat is moeilijk te benoemen. Het heeft te maken met de concentratie van iedereen die betrokken is, een breekbare balans tussen de rol van het orkest, de dirigent en het publiek. Het gaat niet zozeer om perfectie, de magie kan ook ontstaan als er een paar oneffenheden zijn. Het is een metafysisch iets, iets waardoor die zeepbel kan ontstaan. Het gaat om de uitwisseling van energieën, je creëert een boog, er ontstaat spanning, een zeepbel en ... *up!*'

NedPhO Masterclass voor dirigenten door Marc Albrecht

Voor publiek toegankelijk op 16 en 17 april 2015

www.orkest.nl/masterclass

Marc Albrecht met het Nederlands Philharmonisch Orkest:

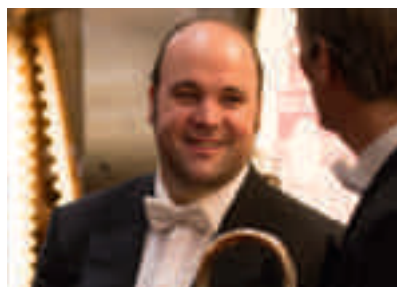
BRAHMS symfonie nr. 2 | 16 en 18 mei 2015

BRUCKNER symfonie nr. 6 | 30 en 31 mei 2015

MAHLER symfonie nr. 1 | 13 en 15 juni 2015

HET MOMENT EN DE MUZIEK VAN

MATYAS VEER, TROMBONE
sinds 2013 trombonist van het
Nederlands Philharmonisch Orkest

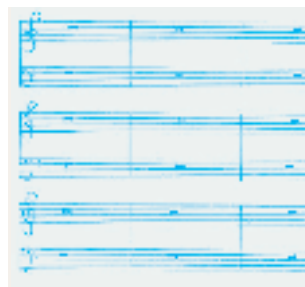
Tijdens een etentje met vrienden laten we elkaar graag opnamen horen van virtuoze stukken, gespeeld door extreem goede musici, zoals Jascha Heifetz met iets onspeelbaars van Paganini.

Als ik troost zoek, speel ik het liefst zelf. Bijvoorbeeld de solo voor tweede trombone uit *Arabella* van Richard Strauss: zo'n droevige melodie is precies wat ik dan nodig heb.

Aan de ontbijttafel luister ik op Facebook naar muziek die anderen delen. Dat kan verrassen of zoals vanmorgen choqueren: *Mysteries of the Macabre* van Ligeti bijvoorbeeld, extreem heftig!

Ik heb nooit stress, maar voor het geval dat: 4'33" van John Cage: ruim 4 minuten stilte... Grapje!

RICHARD WOLFE, ALTVIOOL

Geboren in 1953 in New York. Kwam in 1984 in het Nederlands Kamerorkest. Soleert op 2 en 4 mei in *Trauermusik* voor altviool en strijkers van Hindemith.

Wat is je eerste muzikale herinnering?

Mijn broers en zusjes speelden van alles: piano, klarinet, gitaar, cello, fluit. Dat was de vanzelfsprekende achtergrondmuziek in huize Wolfe. Toen ik 9 werd hoorde ik de grammofoonplaat met het *Dubbelconcert* van Bach, met David Oistrakh en Isaac Stern. De schoonheid en intensiteit van het spel van die twee violisten greep mij meteen. Mijn vader draaide de plaat eindeloos. Door de krassen heen openbaarde zich een nieuwe wereld: een glimp van een groot feest dat voor mij lag.

Wat zou je spelen als je geen altviool speelde?

Viol, dat speel ik nog steeds heel graag! Maar ik houd van het bijzondere geluid van de altviool. Hybride, zo noemt Anna Enquist die klank in een gedicht. De altviool vertegenwoordigt niet zoals een viool de hoogte; of de laagte zoals de cello, maar is een prachtige kruising van de twee.

Wat was je als je geen musicus was geworden?

Tweede honkman van de New York Yankees!

Welke eigenschappen moet je hebben als altviolist?

Een altviolist houdt er van om de schakel te zijn tussen de hoge en lage strijkers en om de ritmische basis te vormen onder de melodie. Daarbij moeten we de onvolkomenheid van het instrument kunnen compenseren: de altviool is te kort in verhouding tot zijn snaarlengte. Zonder dat compromis zou het instrument onspeelbaar zijn, maar het gevaar ervan is dat de klank hees of geknepen overkomt. Het is de taak van de altviolist om het mooie bariton-tenortimbre tot zijn recht te laten komen.

Wat is het mooie van musicus zijn?

Er is niets fijner dan je liefde voor muziek te delen met verwante zielen. Muziek is een universele taal, die voor veel van ons eigenlijk natuurlijker is dan bijvoorbeeld het Nederlands of Engels.

Wat is het moeilijke aspect van je vak?

Tijdens piekperiodes kan het onaangenaam druk worden. Een musicus heeft 'down-time' nodig na een periode van grote inspanning - maar die tijd is er soms gewoon niet. Dan maak je een noodplan: een extra uur nachtrust, een keer op de massagetafel of wat er ook voorhanden is om tot rust te komen. Terwijl je tegelijkertijd op je reserves doorgaat.

Hoe ziet het ideale altvioolstudeermoment eruit?

Een hut in de bergen tijdens de zomervakantie, dichtbij een stadje met een muziekfestival; een beekje buiten; een kopje hete koffie binnen en dan... toonladders!

Hoe is het om de solopartij te spelen in *Trauermusik* van Hindemith?

Trauermusik is een heel dankbaar stuk. Het is kort en bondig, maar heel lyrisch en afwisselend van karakter. Hindemith, zelf altviolist, was in Londen toen koning George V overleed (1936). Ter nagedachtenis aan de Engelse vorst schreef hij dit juweeltje in één middag. En 's avonds speelde hij het zelf live op de radio met het BBC Symphony Orchestra! Ongelofelijk, het getuigt van de genialiteit van Hindemith.

WIE?

Nederlands Kamerorkest
o.l.v. Gordan Nikolić, viool
Richard Wolfe, altviool
Masataka Goto, piano

WAT?

BACH | BUSONI Ich ruf zu Dir,
Herr Jesu Christ BWV 639

HINDEMITH Trauermusik voor
altviool en strijkers

BACH Pianoconcert in D, BWV 1054
HAYDN Die sieben letzten Worte
unseres Erlösers am Kreuze

WANNEER?

za 2 mei 2015, 20.15 u
Philharmonie Haarlem
ma 4 mei 2015, 21.00 u
Muziekgebouw aan 't IJ

NedPhO GO!, de educatie- en outreachafdeling van het Nederlands Philharmonisch Orkest | Nederlands Kamerorkest brengt:

ANNE EN ZEF MEESLEPENDE JEUGDOPERA

Anne Frank en Zef Bunga

De geschiedenis van Anne Frank is ook 70 jaar na haar dood een verhaal dat we doorgeven van generatie op generatie. Musici van het Nederlands Philharmonisch Orkest | Nederlands Kamerorkest brengen het samen met de jonge zangers Benjamin de Wilde en Lilian Farahani. In deze meeslepende jeugdopera krijgt Anne gezelschap van Zef, een door bloedwraak om het leven gekomen Albanese jongen. Ze blijken veel overeenkomsten te hebben.

Regisseur Corina van Eijk:

‘Beide kinderen verlaten hun huis na een lange periode van opsluiting. En dat alleen om de dood tegemoet te treden. Ze ontmoeten elkaar daar waar ze vrij zijn: in de hemel. Het is bepaald geen licht onderwerp en ook niet eenvoudig voor deze jonge zangers om vorm te geven, maar omdat Monique Krüs de muziek speciaal voor deze jonge stemmen heeft geschreven, vormt het een homogeen geheel en wordt de voorstelling heel intiem.’

WIE?

Musici van het Nederlands Philharmonisch orkest | Nederlands Kamerorkest

David Niemann, dirigent

Lilian Farahani, sopraan

Benjamin de Wilde, bariton

Monique Krüs, componist

Ad de Bont, libretto

Corina van Eijk, regisseur

WANNEER?

za 18 april 2015, 12.30 u

Muziekgebouw aan 't IJ

Duur: 45 min.

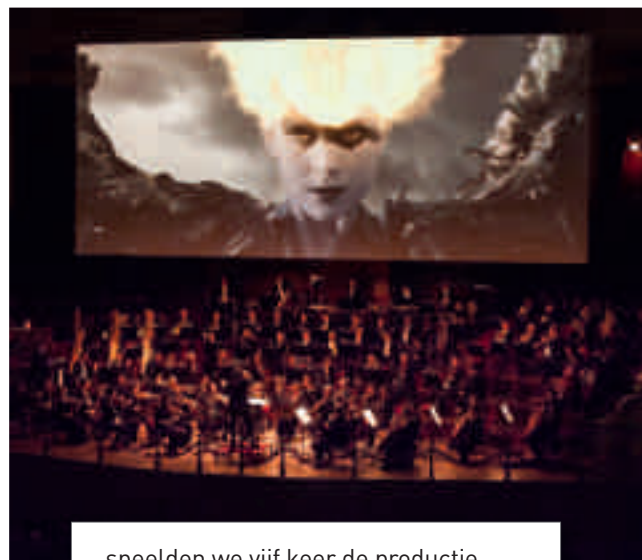
Leeftijd: 12+

ONDERTUSSEN...

...rolde het schuim over de voeten van de musici van het Nederlands Kamerorkest in *Reimsreisje*, een familievoorstelling naar Rossini's opera *Il viaggio a Reims*.

...speelden we vijf keer de productie *Firebird* in een uitverkocht Concertgebouw. Stravinsky's muziek verbeeld door Lucas van Woerkum. Diezelfde week trad het hele orkest op in *De Wereld Draait Door*.

...regende het prijzen voor het Nederlands Philharmonisch Orkest, Marc Albrecht en De Nationale Opera: we ontvingen een Edison voor de cd van *Der Schatzgräber* naast een nominatie voor *Orest*; de internationale pers gunde ons de International Classical Music Award voor de dvd van *De legende van de onzichtbare stad Kitesj* en NedPhO|DNO zijn voor *Gurre-Lieder* genomineerd voor de International Opera Award.

... maakten we filmopnamen van musici en hun favoriete programma's van het seizoen 2015-2016. Hanspeter Spannring en Sandrine Chatron spelen het *Concert voor fluit en harp* van Mozart.

'De levendige ritmes vragen van mij enorme lichtheid in mijn spel'

Artist-in-residence Augustin Hadelich speelt in april een verrassend programma met het Nederlands Kamerorkest onder leiding van Gordan Nikolić. Hadelich opent het concert als solist in het *Vioolconcert nr. 4* van Mozart en speelt tussen twee orkestwerken de *Ballade voor soloviool* van Ysaÿe.

'Extreem kwetsbaar, zo voel ik me in dit vioolconcert van Mozart. Het is een van mijn favoriete concerten, hoewel het verraderlijk moeilijk is. Het is technisch lastig en de textuur is transparant: je hoort alles. Voor mij is het als Mozarts operamuziek: ik probeer met een lyrische, lichte klank verschillende personages op het toneel te krijgen.

Voor Ysaÿe moet ik dan omschakelen naar een heel andere manier van spelen, een andere intensiteit. Juist romantisch, met veel vibrato. Het is duidelijk dat Ysaÿe de *Ballade* componeerde met zijn viool in de hand: soms klinkt een passage exotisch en ingewikkeld, maar is die eigenlijk zo geschreven dat je vingers precies kunnen gaan waar ze willen. Echt een geweldig stuk om te spelen!

Een dergelijk programma was nooit bij mij opgekomen: de combinatie van werken is verrassend en het is uitzonderlijk om als violist een solostuk te spelen in een programma met orkest. Ik vind het geweldig dat Gordan experimenteert. Zijn idee is denk ik dat Mozart een andere wereld vertegenwoordigt dan Beethoven - het orkest sluit af met een bewerking van zijn *Strijkkwartet op. 135*. Ysaÿe kan de oren tussendoor vrijmaken van alles wat ze daarvoor hoorden. De *Ballade* begint heel zacht, als een soort introductie voor Beethoven. Zo stel ik het me voor. In elk geval voor mij een bijzondere uitdaging!'

WIE?

Nederlands Kamerorkest

o.l.v Gordan Nikolić, viool

Augustin Hadelich, viool

WAT?

MOZART Vioolconcert nr. 4 KV 218

SIBELIUS Selectie uit 'Pelléas et Mélisande'

YSAÏE Ballade voor soloviool

BEETHOVEN Strijkkwartet op. 135

WANNEER?

za 25 apr 2015, 20.15 u

zo 26 apr 2015, 14.15 u

Het Concertgebouw, Grote Zaal

‘Geruststellend contrast in drukke tijden’

Dick de Beus is al lange tijd een trouwe bezoeker van het Nederlands Philharmonisch Orkest | Nederlands Kamerorkest. Bovendien heeft hij zich jarenlang voor het orkest ingezet als voorzitter van de Raad van Toezicht. Toen hij de voorzittershamer overdroeg besloot hij particulier begunstiger te worden, via een periodieke gift.

Dick de Beus: ‘Een bijzondere herinnering aan het NedPhO | NKO is dat ik eens binnenwandelde bij een repetitie en alleen in de zaal zat. Plots kwam Julia Fischer binnen, om samen met het orkest het *Eerste vioolconcert* van Max Bruch te repeteren. Ik werd compleet overvallen door de schoonheid van het stuk. Het voelde als geruststellend contrast in drukke tijden.

Ik heb de klassieke muziek aan het einde van mijn studententijd ontdekt. Mijn beperkte studentenbudget leidde me naar de voorganger van het Nederlands Philharmonisch Orkest, het Amsterdams Philharmonisch Orkest, onder leiding van Anton Kersjes. Wat vond ik een groot orkest in Het Concertgebouw prachtig klinken in vergelijking met mijn platenspeler! Muziek maken vind ik nog steeds de mooiste kunstvorm.

Ik heb me altijd sterk verbonden gevoeld met beide orkesten, de dirigenten, orkestleden, directie en staf van het NedPhO | NKO. Ik kijk met bewondering naar wat zij met soms beperkte middelen voor elkaar krijgen op artistiek gebied. Als je er dan financieel beter voor staat dan in je studententijd is een donatie een plezierige en nuttige maatschappelijke investering.’

Wilt u het orkest ook ondersteunen met een periodieke gift? Bij een schenking van minimaal vijf jaar is dat fiscaal extra voordelig! Neem voor meer informatie contact op met Bo Peters, 020 - 521 75 02 | vrienden@nedpho.nl of kijk op www.orkest.nl.

HET WOORD AAN DE SPONSOR RON JANSEN, EBBINGE

Wat bindt sponsors aan het Nederlands Philharmonisch Orkest | Nederlands Kamerorkest? We vragen het aan Ron Jansen, Managing Partner van Ebbinge. Ebbinge adviseert organisaties bij de vertaling van hun strategie naar het werken met mensen en teams. Ebbinge is zowel actief in het bedrijfsleven als in de publieke sector.

De samenwerking tussen Ebbinge en het Nederlands Philharmonisch Orkest begon vier jaar geleden. 'Het was een speling van het lot', vertelt Jansen. 'Ik sprak vaak met Rob Streevelaar, algemeen directeur van het NedPhO, en Maria Mennen, adjunct-directeur. We merkten daarbij dat onze waarden overeenkomen: net als Ebbinge is het NedPhO constant bezig zichzelf te ontwikkelen en streven de mensen in beide organisaties voortdurend naar hoge kwaliteit. Daardoor gestimuleerd zag ik mogelijkheden om onze expertise voor het NedPhO in te zetten.'

Jansen ziet het Plug In-traject als een onbetwist hoogtepunt in de samenwerking: een groep professionals met diverse specialismen kwam regelmatig bijeen in de NedPhO-Koepel. 'Als wij een relatie aangaan met een bedrijf, zijn we op zoek naar diepgang. Voor het NedPhO hebben wij ons uitgebreide netwerk kunnen mobiliseren. Zo ontstond Plug In waarin we konden adviseren op het gebied van publieksontwikkeling, sponsoring en partnerships. We hebben aan het begin gestaan van veel initiatieven. Daar halen wij voldoening uit.'

Over de kwaliteit van het NedPhO is Jansen eenduidig. 'Wij genieten van de concerten in Het Concertgebouw en in de NedPhO-Koepel. Als we daar met onze relaties naartoe gaan, is dat echt een feest. Ze zijn ook altijd zeer onder de indruk.'

Bent u geïnteresseerd in de mogelijkheden om sponsor of partner te worden van het Nederlands Philharmonisch Orkest | Nederlands Kamerorkest, dan kunt u contact opnemen met Lot van Foreest, 020 - 521 75 52 | zakelijke relaties@nedpho.nl

PARTNERS

Hoofdsponsor

Mediapartner

Concertsponsor

Leden van de Businessclub

Bedrijfsvrienden

Begunstigers NedPhO GO!

Maurice Amado Foundation

Subsidiënt

Ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap

De Stichting Nederlands Philharmonisch Orkest wordt structureel ondersteund door het ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

NIET TE MISSEN

CHANGING SEASONS

De *Vier Jaargetijden* van Vivaldi is een van de bekendste werken uit de klassieke muziek. De Britse componist Max Richter werd er in zijn jonge jaren verliefd op. Helaas bekoelde de liefde toen hij het te vaak hoorde, tot in het winkelcentrum en de reclame. Richter sleutelde aan het stuk tot er nog maar 25% van het origineel overbleef. Het resultaat is een nieuw meesterwerk met een prachtige minimal sound, maar mét de herkenbare thema's van Vivaldi. Tijdens *Changing Seasons* speelt het Nederlands Kamerorkest het werk onder leiding van Gordan Nikolić met Daniel Hope op viool en Richter zelf op synthesizer. Nikolić laat daarnaast zijn favoriete seizoenen uit Vivaldi's *Vier Jaargetijden* horen: De Lente. Violist Tim Kliphuis geeft met zijn trio een frisse jazz-draai aan Vivaldi's magnum opus. Beter kun je de lente niet beginnen.

WANNEER?

vr 8 mei 2015, 19.30 u
Muziekgebouw aan 't IJ,
Amsterdam

za 9 mei 2015, 20.15 u
TAQA Theater De Vest,
Alkmaar

zo 10 mei 2015, 15.15 u
Philharmonie Haarlem,
Grote Zaal

MAIL EN WIN

We verloten 5x2 kaarten voor *Changing Seasons*. Ga naar www.orkest.nl/mailenwin, laat uw gegevens achter en laat weten voor welk concert u graag kans maakt op kaarten.

Colofon

Stichting Nederlands Philharmonisch Orkest is gevestigd in de NedPhO-Koepel in Amsterdam-Oost
Publieksingang bij concerten:
Batjanstraat 3 1094 RC Amsterdam
Postadres en kantoor:
Obiplein 4 1094 RB Amsterdam
Tel: 020 - 521 75 00, info@nedpho.nl, www.orkest.nl

Tekst/redactionele bijdrage Marije Bosnak, Lars Meijer, Bo Peters, Aure Straatman
Redactie Marije Bosnak, Ciska van der Have, Job Noordhof
Eindredactie Marije Bosnak

Fotografie Ronald Knapp, Onno van Ameijde, Marco Borggreve, Hans van den Boogaard, Elmer van der Marel, Irving Penn, Monika Rittershaus, Annelies van der Velden, Erik Weiss e.a.
Ontwerp Studio Berry Slok, Amsterdam
Drukwerk Drukkerij Tesink bv Zutphen